

Prolog til innvielsen av det nye Ordenshuset

Skrevet av br. Øivind Vindal Christensen

Vær hilset brødre i vår nye gård
vår lønn for strevet gjennom mange år,
for alt det målbevisste selger slitet.
Vel er det vinter, men i hjertet vår. –
Stort er det – når et mål man når.
- Men brødre, just i aften bør vi vite,
at dette huset, med sin stjernehimmel,
er blott et middel, kun en stige!
Vårt mål, o brødre, er et ukjente rike,
høyt oppe bak den endeløse vrømmel.
Her kan vi bare be og hige –
og drømme, tenke med vår arme hjerne,
vi står fremdeles på vår egen stjerne.
- Vår tanke stanser når vi spenner buen,
vår pil forbrenner i den store luen –
vi leker guder – mot det fjerne!
Materien, venner – er en jordisk form,
forkrenkelig – som tidens orm –
kan gnage grådig på og få i grus.
Kun i vårt indre – i vårt hjertekammer,
(tid fylt av glede – tidt av jammer),
er noe større enn et nyreist hus –
en lengsel – båret av et orgelbrus.
I sjeledypet speiles himlen av,
og døyver smerten under tidens kav.
Vi finner freden i vårt eget indre
og møter Ham som alt kan lindre,
og som forsoner oss med kjødets grav.
Husk, kjære venner, i vår gledesstund,
at vi må takke Ham med hjertets munn.
Den stille hjertebønn i dagens virke
gjør selv det minste hus til hellig kirke.
Vi bygger templer for å prise Gud,
men Herren lytter til vårt hjertes bud.
Vårt hus er stilig og vår sal så høy,
her kan vi trygge oss mot tidens støy –
og finne mening i det liv vi lever.
Men, kjære brødre, hva er livet verdt
om ikke trangen til å ta et tak
blir til en drivkraft på vår ferd.
Vær ingen drømmer! Viljeløs og svak –
la ikke lengselen bli en søvnens pute,
lukk ikke øyet til, for det derute,

alt det som rører seg på jordens ring –
hvor mangelider ikke rundt omkring,
mens vi kan kose oss bak festblank rute?
Vår skaper ga oss våre arbeidshender,
Så vel som tanken, som vår handling tenner.
Gjør bruk av gaven, kjære venner!
Nå står vi ved en milepel og ser
tilbake på virketrangen gjennom tretti år.
Vi minnes brødre som er vandret heden,
og det vi virket – i vår gamle gård.
Så mange minner er blitt vevet sammen
at dette albumbilde sprenger rammen!
Vi minnes stunder med det store brusert
av åndfulle samvær, tent av ordensflammen,
men også kosestunders kjære timer –
på mat og drikke og på lek og gammen.
Vår Mester hygget seg i hvilestunden
med enkle mennesker som deg og meg,
han kjæret ikke om vår mat og drikke,
men talte bare om vår himmelvei.
Ja, kjære brødre, det er himmelveien
som vi må vandre, tross vårt trege kjød.
Vår egen stjerne gir en stakket lykke,
den herjes dagligen av krig og nød.
Så mange statsmenn er for klokskap priset.
Napoleon – flere – vi kan nevne tusen,
de skapte sagasus den store rusen,
men alltid snøt de oss for paradiset.
Se, tårnet vakler og det styrtet sammen
som hint i Babel, med den samme skammen.
- Må dette huset med sin stjernesal
bli til en himmelvei, en Guds portal.
Vi sier ikke: Vi alene
har kun den ene og den rette tro.
Vårt tempel åpner seg for gode venner
som søker gleden i å være god.
Å hjelpe nesten i hans strev og plager,
Og ikke dømme han når han går vilt,
men gi ham hånden i de onde dager.
Med dette formål er vårt hus blitt til.
Må Gud velsigne med sitt stjernetempel,
vår ordensbolig – dette brodertempel.